

Πέμπτη, 20 Οκτωβρίου 2016

Αποκλειστική συνέντευξη της συγγραφέως Μεταξίας Κράλλη στη Γιούλη Τσακάλου, ΒΙΒΛΙΟ-ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ-ΚΡΙΤΙΚΕΣ!!

περισσότερα για το βιβλίο [εδώ](#)

-Κυρία Κράλλη πλανάται ένα πέπλο μυστηρίου γύρω απο το άτομό σας .. αυτό το επιδιώκετε συνειδητά; επιδιώκοντας να προστατεύσετε μια επαγγελματική σας ιδιότητα; ή είναι κάτι που έγινε ασυνείδητα και το διατηρείτε αφήνοντας τον αναγνώστη να αναρωτιέται;

Το μυστήριο όχι, δεν το επεδίωξα ποτέ. Ούτε επέλεξα τη χρήση ψευδωνύμου για να προστατεύσω την επαγγελματική μου ιδιότητα. Δεν σας κρύβω όμως ότι νιώθω πολύ πιο άνετα έχοντας χωριστούς αυτούς τους δύο κόσμους, της δουλειάς μου και της συγγραφής. Παρ' όλο που σχεδόν όλοι γύρω μου γνωρίζουν ότι γράφω (να, μόλις σήμερα μιλούσα με δύο συναδέλφους μου που διαβάζουν το «Κάποτε στη Σαλονίκη» και μου μετέφεραν τις εντυπώσεις τους), προτιμώ να μην γίνεται αυτόματα η σύνδεση. Όσους συναναστρέφομαι στην εργασία μου τους αφορά αν είμαι καλή νομικός κι όσους διαβάζουν τα βιβλία μου αν περνάνε όμορφα τις ώρες που κάνουν παρέα με τις ιστορίες μου. Γιατί αυτό είναι το σημαντικό: οι ιστορίες, όχι ποιος τις γράφει.

-Όταν κάποιος καταπιαστεί με την συγγραφή βιβλίου γνωρίζει πως η καταξίωση, και εννοώ αυτή που προέρχεται από τους Αναγνώστες όχι απλά από μια φούσκα διαφήμιση ,γίνεται αργά αργά.... Τι πιστεύετε πως θα κάνει έναν συγγραφέα να γίνει αγαπητός και επομένως να καταξιωθεί στα μάτια των Αναγνωστών;

Ειλικρινά σας λέω πως δεν ξέρω. Με την έννοια ότι δεν πιστεύω πως υπάρχει κάποια «συνταγή επιτυχίας». Το ποιο βιβλίο μας συγκινεί, το ποιος συγγραφέας μας αγγίζει είναι μια διαδικασία, τολμώ να πω, μεταφυσική. Μπορεί μια ιστορία να είναι καλογραμμένη, τεκμηριωμένη, πρωτότυπη κλπ. Αλλά χρειάζεται και κάτι παραπάνω. Τελικά θεωρώ ότι ανάμεσα στους συγγραφείς και στους αναγνώστες λειτουργεί η ίδια ανεξήγητη χημεία που ενώνει τους ερωτευμένους.

-Πότε είστε σίγουρη πως αυτό που γράψατε είναι "ώριμο" να το δει μάτι άλλου ανθρώπου, αλλά και βέβαια πόσο έτοιμη είστε όταν το κλείνετε και το παραδώσετε στον εκδότη; Άκουσα πως υπάρχουν συγγραφείς που με πάρα πολύ δυσκολία αποχωρίζονται ένα έργο τους!

Σίγουρη για την «ωριμότητα» μιας ιστορίας μου δεν είμαι ποτέ. Φτάνει όμως ένα σημείο που είμαι σχετικά ευχαριστημένη από αυτό που γράφτηκε. Επίσης, όταν δουλεύω ένα βιβλίο, το δίνω τμηματικά να το διαβάσουν ο σύντροφός μου και η καλύτερή μου φίλη. Αυτοί είναι οι πρώτοι μου αναγνώστες. Μη νομίζετε βέβαια ότι τους ακούω και πολύ! Σαφέστατα όμως η ματιά τους είναι μια ένδειξη αν κάτι βγαίνει καλά ή παρουσιάζει προβλήματα.

Σ' ένα δεύτερο στάδιο ξέρω ότι, παραδίδοντας το βιβλίο στις εκδόσεις «Ψυχογιός», θα περάσει από δύο απαιτητικά φίλτρα. Την Αγγέλα Σωτηρίου, υπεύθυνη εκδόσεων, που κάνει πάντοτε καίριες επισημάνσεις, και την επιμελήτριά μου, την Ευδοξία που «ψειρίζει»

και την τελευταία γραμμή. Τη δική τους γνώμη για αλλαγές ή διορθώσεις ακούω πολύ σοβαρά.

Συνεπώς δεν έχω μεγάλη δυσκολία ν' αποχωριστώ τις ιστορίες μου. Ξέρω ότι θα πάνε παρακάτω για να ωριμάσουν λίγο περισσότερο!

-Τα βιβλίο σας “ Μια φορά και ένα Καλοκαίρι, Η αγάπη φόβο φέρνει, Δεύτερη Πράξη “, πολυπρόσωπες αφηγήσεις με συχνές χρονικές αναδρομές, γεμάτα ανατροπές ήρωες με λάθη και πάθη.!! Σας έδωσαν μεγάλη αναγνωρισιμότητα. Εσείς πως νιώθετε όταν βλέπετε να το κρατά κάποιος, να το διαβάζει, να το συζητά, δεδομένου οτι κανείς δεν ξέρει ποια είστε;

Απίστευτα όμορφα! Μόλις σήμερα, είδα στο μετρό μια κοπέλα που κρατούσε το «Κάποτε στη Σαλονίκη». Μου ήρθε ένα τεράστιο χαμόγελο. Σα να έχεις γράψει έναν σκοπό και ν' ακούς κάποιον να τον σιγοσφυρίζει. Θα μου πείτε «κι αν άκουγες αυτή την κοπέλα να λέει σε μια φίλη της ότι διαβάζει μια τεράστια μπαρούφα;» Εντάξει! Μάλλον τότε δεν θα ένιωθα και τόσο υπέροχα. Πάλι όμως θα σκεφτόμουν πως προτιμώ που αυτή η αναγνώστρια εκφράστηκε χωρίς να αυτολογοκριθεί, κάτι που ίσως έκανε αν ήξερε ποια είχε απέναντί της.

-Εχετε σκοπό κάποια στιγμή ν αποκαλυφτείτε; σας προβληματίζει η ιδέα;

Για την ώρα δεν σκέφτομαι κάτι τέτοιο. Δεν μου έχει βγει ούτε ως ανάγκη, ούτε ως επιθυμία, ούτε ως προβληματισμός. Έχω μάθει όμως να μην είμαι για τίποτε σίγουρη και για τίποτε απόλυτη στη ζωή μου.

- «Κάποτε στη Σαλονίκη» τελείως διαφορετικό από τα προηγούμενα βιβλία σας .. Στηριγμένο σε ιστορική έρευνα, την περίοδο του Μεσοπολέμου δυνατό και έντονο, έχω την εντύπωση ότι αυτό το βιβλίο θα έχει και συνέχεια εμένα προσωπικά μου άφησε κάποια αναπάντητα ερωτήματα !!

Θα μ' ενδιέφερε πολύ να μάθω ποια είναι αυτά. Προσωπικά θεωρώ ότι η ιστορία του «Κάποτε στη Σαλονίκη» τελείωσε. Δεν έχω κατά νου κάποια συνέχεια. Άφησα τους ήρωές μου εξαιρετικά ταλαιπωρημένους (το βιβλίο τελειώνει με το τέλος του πολέμου που σημάδεψε έντονα τους πάντες) αλλά, θέλω να πιστεύω, αρκετά πιο συνειδητοποιημένους για το ποιοι είναι και τι θέλουν.

-Εχω ακούσει πάρα πολλά καλά και κακά για τούς εκδοτικούς Οίκους, παράπωνα άλλα και καλά λόγια. Εσείς τι εμπειρία ή τι γνώμη έχετε από την συνεργασία σας με έναν μεγάλο εκδοτικό οίκο αλλά και τι περιμένετε από την συνεργασία σας;

Τι να σας πω; Η εμπειρία μου από τις Εκδόσεις «Ψυχογιός» είναι θετική σε βαθμό ... παρεξηγήσεως. Πραγματικά, πολλοί γνωστοί μου που με ρωτάνε, θεωρούν ότι τους λέω ψέματα, τους παρουσιάζω μια εξωραϊσμένη εικόνα. Η αλήθεια όμως είναι ότι πήγα άγνωστη μεταξύ αγνώστων, άφησα ένα χειρόγραφο, με πήραν τηλέφωνο και παρουσιάστηκα με το θράσος του πρωτάρη. «Ξέρετε το βιβλίο είναι μεγάλο αλλά πιστεύω ότι δεν πρέπει να μικρύνει». «Μάλιστα». «Επίσης θέλω να γράφω με ψευδώνυμο». «Μάλιστα». Σε όλα συμφώνησαν οι άνθρωποι!

Ήμουν τυχερή, πλέον το αναγνωρίζω ως μια από τις ευτυχείς συγκυρίες της ζωής μου που τα πράγματα κύλησαν αβίαστα, εύκολα, σαν το νερό στ' αυλάκι. Συνεπώς, αυτό που περιμένω από την συνεργασία μου με τις εκδόσεις «Ψυχογιός» είναι να συνεχίσει όπως μέχρι τώρα!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Για αναγνώστες με απαιτήσεις

www.psichogios.gr

-Σίγουρα έχετε άποψη για τους ομότεχνους σας. Έχετε άποψη και για αυτούς τους νέους συγγραφείς που παλεύουν πιστεύοντας πως μπορούν να μπουν στην "αρένα" που λέγεται συγγραφή, έχοντας εφόδιο μόνον την πέννα τους; Πόσο εύκολο είναι να επιβιώσει και τι χρειάζεται να κάνει;

Αντικειμενικά δεν είναι εύκολο. Οι εποχές είναι δύσκολες και δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο. Εκδοτικοί οίκοι κλείνουν ή περιορίζουν τον αριθμό των τίτλων που εκδίδουν κάθε χρονιά. Η «αρένα» λοιπόν ζορίζει.

Σαφέστατα όμως, ο μόνος δρόμος που μπορεί ν' ακολουθήσει κάποιος που θέλει να εκδώσει αυτά που γράφει είναι να χτυπήσει την πόρτα ενός εκδοτικού οίκου. Και δύο. Και τριών... Κατά πόσο θα τα καταφέρει; Κανείς δεν μπορεί ν' απαντήσει. Εξαρτάται από πολλά πράγματα. Αμέσως, αμέσως τι είναι αυτό που έγραψε. Αν, ας πούμε, είναι ποίηση, οι δυσκολίες του θα είναι αυξημένες καθώς το είδος δεν θεωρείται εμπορικό. Ακόμα κι αν είναι εξαίρετος ποιητής. Βρίσκω πολύ σημαντικό λοιπόν κάποιος να μην απογοητεύεται και να μην «χρεώνεται» τυχόν απόρριψη ως, ντε και καλά, αρνητική κρίση για τη δουλειά του.

-Η πληθώρα ανθρώπων που θέλουν να εκφραστούν και να γίνουν συγγραφείς πως σας φαίνονται; Υπάρχει χώρος; τελικά οι συγγραφείς έγιναν πιο πολλοί από τους αναγνώστες, με αποτέλεσμα ο αναγνώστης κυριολεκτικά "να τραβάει τα μαλλιά του" μην γνωρίζοντας τι να πρωτοδιαβάσει και τι να πρωτοαγοράσει! Τι άποψη έχετε; Υπάρχει δεν υπάρχει χώρος, κανείς δεν μπορεί ν' αρνηθεί σε κάποιον που θέλει να εκφραστεί με το γράψιμο, να το κάνει. Η γραφή είναι εσωτερική ανάγκη, είναι ψυχοθεραπεία, είναι

παρηγοριά, είναι παρέα. Ας γράφουμε λοιπόν όλοι όσοι το νιώθουμε.

Η διαδικασία της έκδοσης είναι ένα δεύτερο σκαλοπάτι. Θα εκδοθούν λιγότεροι και ακόμα πιο λίγοι θα κερδίσουν την προτίμηση των αναγνωστών. Δεν πιστεύω ότι χρειάζεται όμως κάποιος να παρέμβει σ' αυτή τη διαδικασία. Να πει στους αναγνώστες «διάλεξε αυτόν ή εκείνον», «κοίταξε 50 τίτλους, όχι 100». Θα το κάνουν με τον τρόπο που το έκαναν πάντα. Επειδή κάποιος φίλος τους τους μίλησε με τα καλύτερα λόγια για ένα βιβλίο. Επειδή κάτι στο οπισθόφυλλο τους κίνησε το ενδιαφέρον. Επειδή ο τίτλος ή το εξώφυλλο «χτύπησε» στο μάτι τους.

-Στην κρίση που ζούμε όλοι μας πως βλέπετε την πορεία της ζωής μας αλλά και του βιβλίου δεδομένου πως το βιβλίο δεν υφίσταται στα "απαραίτητα";

Όσον αφορά στη ζωή μας, ας κρατήσουμε την αισιοδοξία μας, την ψυχραιμία μας κι ας ελπίσουμε να βρισκόμαστε κάπου στο τέλος αυτής της άχαρης περιόδου των τελευταίων χρόνων.

Για το βιβλίο δεν ανησυχώ. Ποτέ δεν θα πάψει να συντροφεύει τους ανθρώπους. Τώρα, στην κρίση, ακόμα περισσότερο. Μπορεί κάποιος να το δανειστεί, να το ξεθάψει από τη βιβλιοθήκη φίλου, να το αγοράσει μεταχειρισμένο ή σε προσφορά. Ο άνθρωπος όμως θα διαβάζει πάντα γιατί η ανάγνωση είναι μια απόδραση. Από τα προβλήματά μας, την πραγματικότητα, τον ίδιο μας τον εαυτό.

-Μπορείτε να μας δώσετε να καταλάβουμε με λίγα λόγια τι άνθρωπος είστε και πως έχετε διαμορφώσει την κάθε μέρα σας.

Τι είδους άνθρωπος είμαι; Απόλυτα συνηθισμένος. Ξυπνάω το πρωί, πηγαίνω στη δουλειά μου, γυρίζω σπίτι μου, πάω σούπερ μάρκετ...

Μ' αρέσει να διαβάζω. Ίσως περισσότερο κι απ' ότι μ' αρέσει να γράφω. Μ' αρέσει ο κινηματογράφος. Μ' αρέσει να βλέπω τους φίλους μου. Μ' αρέσουν οι βόλτες και τα ταξίδια. Τόσο πρωτότυπα πράγματα!

-Τι σας δίνει ενέργεια στην καθημερινή ζωή σας;

Να είναι καλά οι δικοί μου άνθρωποι.

Σας ευχαριστώ πολύ και σας εύχομαι το νέο σας βιβλίο να ξεπεράσει τις προσδοκίες σας και εννοείται πως οι φίλοι της ομάδας μας θα είναι δίπλα σας αρωγοί σε κάθε σας προσπάθεια.

το βίντεο του νέου βιβλίου Κάποτε στη Σαλονίκη εδώ
Περισσότερα για τη συγγραφέα μας [εδώ](#)

ΓΙΟΥΛΗ ΤΣΑΚΑΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ-ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ-ΚΡΙΤΙΚΕΣ